

РЕШЕНИЕ

№ 555

гр. Пловдив, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Емил Люб. Митев Въззивно търговско дело № 20225001000384 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

От дружеството „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, и С. С. М., съответно с въззивни жалби вх. № 263887 от 11.04.2022 г. (л. 3 и сл.) и вх. № 264213 от 18.04.2022 г. (л. 29 и сл.) е обжалвано Решение № 260068/07.03.2022 г., постановено от П.О.С. по т. д. № 176/2020 г., в частта му, с която съдът е решил следното:

„Уважава предявения от синдика на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, като

ПРОГЛАСЯВА за недействителен по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, на Анекс № 1 към договор за заем 05.02.2018 г., носещ дата на съставяне 20.04.2018 г., с нотариална заверка на подписите от 29.08.2018 г., сключен между „Б.П.****“ АД /н/, С. С. М. и „К.А.“ ЕООД, по силата на който „К.А.“ ЕООД е встъпило в дълга на „Б.П.****“ АД към С. С. М., произтичащ от договор за заем, заради това, че сделката уврежда кредиторите и страна по нея е лице, свързано с

несъстоятелния длъжник „К.А.“ ЕООД.

ОСЪЖДА на основание чл. 649, ал. 6 ТЗ С. С. М., ЕГН *****, да заплати в полза на бюджетна на съдебната власт, по сметка на О.С.-П. държавна такса в размер на 48 895.75 лева“.

Синдикът на „К.А.“ ЕООД е без становище.

Според С. С. М. жалбата на „К.А.“ ЕООД е основателна, а според „К.А.“ ЕООД жалбата на С. С. М. също е основателна.

Третото лице помагач „Л.И.“ ООД е на мнение, че жалбите са неоснователни.

Апелативният съд прецени данните по делото и като съобрази становищата на страните, съобразно правомощията по чл. 269 ГПК прие:

На датата 05.02.2018 г. между заемотателя С. С. М. и заемателя „Б.П.****“ АД бил сключен договор за заем (л. 63) за сумата 1 250 000 евро (чл. 1), с десет годишен срок за връщане на сумата (чл. 4) и при годишна лихва от 3%, дължима „при цялостното погасяване на заемната сума (чл. 3).

С Анекс № 1 (л. 65) към този договор за заем, в който Анекс датата 20.04.2018 г. е вписана като дата на неговото сключване, а допълнително, на датата 29.08.2018 г. са нотариално заверени и подписите на сключилите анекса лица, към страните по договора за заем – заемотателя С. М. и заемателя „Б.П.****“ АД, се присъединила още една страна – „К.А.“ ЕООД, в новосъздаденото с анекса нейно ново качество на „сдлъжник на заемателя“ (т. 1). А освен приетото от заемотателя С. М. встъпване на новия сдлъжник „К.А.“ ЕООД в дълга на заемателя „Б.П.****“ АД, дължимата от заемателя и съответно – от сдлъжника годишна лихва била увеличена от 3% на 10% (т. 2), срокът за връщане на заемната сума бил намален от „10 годишен“ на „три дни от поискването“ на сумата от заемотателя (т. 3)“.

Това е сделката, която е предмет на основния отменителен иск по чл. 647, ал. 1, т. 2 ТЗ и евентуално съединените с него отменителни иски по чл. 647, ал. 1, т. 6, т. 5 и т. 4 ТЗ, предявени от синдика на „К.А.“ ЕООД /н/.

Искът по чл. 647, ал. 1, т. 2 ТЗ е бил отхвърлен и в тази негова част – като необжалвано – решението на окръжния съд е влязло в сила.

I. Първият от евентуално предявените отменителни иски е по чл.

647, ал. 1, т. 6 ТЗ, този иск е бил уважен, предмет е на жалбите и съответно – на настоящото въззивно производство.

1. Молбата по чл. 625 ТЗ, за откриване на производството по несъстоятелност на „К.А.“ ЕООД, е била подадена от кредитор на датата 28.12.2018 г. (л. 17). Настоящият отменителен иск по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, има за предмет сделка – Анекс № 1 към Договор за заем от 05.02.2018 г. (л. 9) и според датата, вписана страните, тази сделка е сключена на 20.04.2018 г., с последващо нотариално удостоверяване на подписите на страните по нея, направено на датата 29.08.2018 г.

Двугодишният срок по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, обхваща периода от 28.12.2016 г. до 28.12.2018 г. Затова, независимо, дали вписаната в Анекс № 1 дата 20.04.2018 г. е достоверна или не и независимо, дали достоверната дата на сделката е 29.08.2018 г., тази сделка е сключена във времеви период, посочен в разпоредбата по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ.

А това означава, че оплакванията на жалбоподателя „К.А.“ ЕООД /н/, развити в т. II, т. III и т. IV от въззивната му жалба, както и оплакванията, развити от жалбоподателя С. С. М. в т. 1, т. 2 и т. 3 от неговата въззивна жалба, нямат правно отношение към обжалваната част от първоинстанционното решение, с която предявеният от синдика на „К.А.“ ЕООД /н/ иск по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, е бил уважен. И съответно – в посочените им части – двете въззивни жалби не подлежат на обсъждане.

2. Искът по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, може да се предяви в едногодишен срок от откриване на производството по несъстоятелност. По отношение на длъжника „К.А.“ ЕООД /н/, това производство е открито на датата 11.03.2019 г., искът на синдика е предявен в посочения срок, на датата 05.03.2020 г.

3. По въпроса, дали „свързано лице“ с длъжника „К.А.“ ЕООД /н/ е било страна по сключената от това дружество сделка по Анекс № 1 към договора за заем от 05.02.2018 г.

Към момента на сключването на сделката по процесния Анекс 1 към договора за заем от 05.02.2018 г., с която „К.А.“ ЕООД е встъпило в дълга от 1 250 000 евро на заемателя „Б.П.*****“ АД към заемотателя С. С. М., точно заемотателят С. С. М. е управител на новия съдлъжник „К.А.“ ЕООД и пряко участва в управлението на това дружество. Така сделката по чл. 101 ЗЗД за

встъпването на „К.А.“ ЕООД в дълга на „Б.П.*****“ АД е сключена между физическото лице С. С. М. от една страна и от друга страна – от дружество, чийто управител е същото физическо лице С. С. М..

Но по делото няма спор, че управителят на „К.А.“ ЕООД С. С. М. не притежава дяловете на дружеството „К.А.“ ЕООД, това дружество не е „на“ С. С. М., не е „негово“.

Законовите определения не подлежат на разширително тълкуване, недопустимо е, определеният от хипотезата на правната норма кръг на нейните адресати, чрез тълкуване на признаци да бъде разширяван. Буквалният прочит на разпоредбата по § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на ТЗ е, че „свързани лица“ могат да са страните по сделка, ако едната от тях „участва в управлението“ на дружество, а другата страна е собственикът на това дружество. Употребеното в разпоредбата по § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на ТЗ словосъчетание между правния термин „дружество“, предлога „на“ и съществителното „лице“ (другото лице) пряко изразява отношение на принадлежност (собственост) между това лице (като „другата страна“) и дружеството, което е управлявано от първата страна. Предлогът „на“ е в случая съкратена форма на притежателното местоимение „негово“ (дружеството е негово, на другото лице), затова в случая, условията по § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на ТЗ липсват.

Останалите хипотезите по § 1, ал. 1 и ал. 2 от ДР на ТЗ също са в конкретния случай неналични и това е достатъчно за да се приеме, че предявеният иск по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, не е можело да бъде уважен.

Изводът е, че едната от двете кумулативно предвидени материални предпоставки за наличие на условията по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, а именно, страна по сделката да е „свързано с длъжника лице“, е недоказана по делото, затова първият от предявените от синдика на „К.А.“ ЕООД /н/ евентуални иски не е можело да бъде уважен.

Заключението дотук е, че – в обжалваната му част – Решението на окръжния съд е като краен резултат неправилно и на осн. чл. 271, ал. 1 ГПК, ще следва да се отмени.

На осн. чл. 271, ал. 2 ГПК, в настоящото производство ще следва да се разгледат останалите евентуално предявени от ищеца иски, по които

окръжният съд не се е произнесъл.

II. По иска, предявен на основание по чл. 647, ал. 1, т. 5 ТЗ.

Материално условие на разпоредбата по чл. 647, ал. 1, т. 5 ТЗ е, твърдяното от синдика учредяване на лично обезпечение за чужди задължения да е извършено в полза на кредитор, който е свързано лице с длъжника. Както по-горе в т. I.3. бе посочено, управителят на „К.А.“ ЕООД С. С. М. не притежава дяловете на дружеството „К.А.“ ЕООД, това дружество не е „на“ С. С. М., не е „негово“ и условията по § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на ТЗ липсват. Не е налична и нито една от останалите хипотези по § 1, ал. 1 и ал. 2 от ДР на ТЗ и това е достатъчно за да се приеме, че процесната сделка по Анекс № 1 към договор за заем 05.02.2018 г. не е – по смисъла на § 1, ал. 1 и ал. 2 от ДР на ТЗ – сделка между „свързани лица“.

Затова и вторият евентуално предявен от синдика на „К.А.“ ЕООД /н/ отменителен иск по чл. 647, ал. 1, т. 5 ТЗ – като неоснователен – не би могъл да бъде уважен и подлежи на отхвърлане..

III. По третия евентуален иск, предявен от синдика на „К.А.“ ЕООД /н/ на основание по чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ.

Според синдика на „К.А.“ ЕООД /н/, сделката по процесния Анекс № 1 към договора за заем от 05.02.2018 г. е била извършена:

а) в едногодишния срок преди подаване на молбата по чл. 625 ТЗ за откриване на производството по несъстоятелност на „К.А.“ ЕООД;

б) след определената начална дата на неплатежоспособността на това дружество и

в) сделката представлява извършено от „К.А.“ ЕООД учредяване на лично обезпечение за чужди задължения.

1. Молбата по чл. 625 ТЗ, за откриване на производството по несъстоятелност на „К.А.“ ЕООД, е била подадена от кредитор на датата 28.12.2018 г. (л. 17). Настоящият отменителен иск по чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ, има за предмет сделка – Анекс № 1 към Договор за заем от 05.02.2018 г. (л. 9) и според датата, вписана от страните, тази сделка е сключена на 20.04.2018 г., с последващо нотариално удостоверяване на подписите на страните по нея, направено на датата 29.08.2018 г.

Едногодишният срок по чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ, обхваща периода от 28.12.2017 г. до 28.12.2018 г. Затова, независимо, дали вписаната в Анекс № 1 дата 20.04.2018 г. е достоверна или не и независимо, дали достоверната дата на сделката би била 29.08.2018 г., тази сделка е сключена точно във времеви период, посочен в разпоредбата по чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ.

А това отново, както бе прието и по-горе, в т. I.1., означава, че съображенията на жалбоподателя „К.А.“ ЕООД /н/, развити в т. II, т. III и т. IV от въззивната му жалба, както и съображенията, развити от жалбоподателя С. С. М. в т. 1, т. 2 и т. 3 от неговата въззивна жалба, нямат правно отношение към условията, в които би могъл да бъде предявен иска по чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ. Затова тези съображения и в случая, както и по-горе в т. I.1., не подлежат на обсъждане.

2. Искът по чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, може да се предяви в едногодишен срок от откриване на производството по несъстоятелност. По отношение на длъжника „К.А.“ ЕООД /н/, това производство е открито на датата 11.03.2019 г., искът на синдика е предявен в посочения срок, на датата 05.03.2020 г.

3. По въпроса, дали сключената от „К.А.“ ЕООД сделка по Анекс № 1 към договора за заем от 05.02.2018 г. представлява „учредяване на лично обезпечение за чужди задължения“.

Отговорът е положителен.

Правната последица на учредяването на „лично обезпечение за чужди задължения“ е, че занапред учредителят е станал отговорен за погасяването на чуждия дълг, но не до ограничен в договора размер на собствеността му (чл. 149, ал. 1 ЗЗД), а с цялото негово имущество (чл. 133 ЗЗД). В случая, съгласието на „К.А.“ ЕООД по т. 1 от Анекс № 1 към договор за заем от 05.02.2018 г. „да поеме правата и задълженията на съдлъжник на заемателя „Б.П.*****“ АД“, при това не само по посочения договор за заем от 05.02.2018 г., но и „по последващи изменения в него“, означава, че „К.А.“ ЕООД, като лице, встъпило в дълга на заемателя „Б.П.*****“ АД към заемото С. С. М., (чл. 101, изр. 1-во ЗЗД), занапред ще отговаря за погасяването на този дълг (връщането на заема от 1 250 000 евро с лихвите от 10% годишно) като солидарен длъжник със заемателя „Б.П.*****“ АД (чл. 101, изр. 3-то ЗЗД).

Пасивната солидарност обаче, „по своята правна същност, е вид лично

обезпечение. Според общото правило на чл. 122, ал. 1 ЗЗД, при пасивната солидарност няколко длъжници дължат една и съща престация на кредитора, а кредиторът може да иска изпълнението и от всеки съдлъжник. Особеност на пасивната солидарност е единството на предмета на престацията, а това означава, че предметът на задължението на солидарните длъжници е един и същ. Поради това всеки от солидарните длъжници отговаря за пълния размер на дълга, за който се е задължил“ – вж. Решение № 241 от 20.02.2018 г. на ВКС по т. д. № 985/2017 г., II т. о., ТК.

Следователно, при сключения между заемотателя С. С. М. и заемателя „Б.П.****“ АД договор за заем от 05.02.2018 г. и поетото чрез Анекс № 1 към този договор солидарно задължение от третото за договора лице „К.А.“ ЕООД, заедно и наред с поетото от заемателя „Б.П.****“ АД задължение за връщане на заемната сума от 1 250 000 евро с лихвите и допълнително уговорените неустойки, е налице лично обезпечение, учредено от третото лице „К.А.“ ЕООД в полза на заемотателя С. С. М.. А когато спрямо учредилия обезпечението е открито производство по несъстоятелност, личното обезпечение може да се обяви за относително недействително, ако е предявен иск с правно основание чл. 647, ал. 1, т. 4, пр. 3 ТЗ – вж. в този смисъл Решение № 60079 от 1.11.2021 г. на ВКС по т. д. № 876/2020 г., II т. о., ТК.

В конкретния случай е важно да се прецени и това, дали обявяването за недействително на учредяването на лично обезпечение от страна на „К.А.“ ЕООД чрез встъпването в дълга на „Б.П.****“ АД към С. С. М. по договора за заем от 05.02.2018 г., наистина защитава интересите на кредиторите на „К.А.“ ЕООД /н/, което е и общата материална предпоставка за уважаване на отменителните иски по чл. 647, ал. 1, т. 4 – 6 ТЗ ТЗ, в настоящата им редакция ДВ, бр. 20/2013 г.

„Исковете, предвидени в чл. 647, т. 4 – 7 ТЗ (ред. ДВ, бр. 38/2006 г.) не са свързани пряко с намаляване масата на несъстоятелността, защото противоправните действия и сделки на длъжника се изразяват в преферентния им ефект спрямо положението на определен кредитор в отношенията му с всички останали хирографарни кредитори на несъстоятелността. Те не защитават интересите на кредиторите спрямо длъжника, а отношенията между кредиторите, с оглед справедливото им удовлетворяване, защото

засягат увреждане на кредиторите едни спрямо други.“ – вж. Решение на Конституционен съд № 4 от 11.03.2014 г. по конст. д. 12/2013 г., на което се основават и мотивите на цитираното по-горе Решение № 60079 от 1.11.2021 г. на ВКС по т. д. № 876/2020 г., II т. о., ТК.

Затова е от значение, във всеки конкретен случай на иск за обявяване на недействителност на учредено от длъжника в несъстоятелност обезпечение по чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ, да бъде установено, дали учредяването му наистина е нарушило не „интересите на кредиторите спрямо длъжника, а отношенията между кредиторите, с оглед справедливото им удовлетворяване“ и дали наистина е налице „увреждане на кредиторите едни спрямо други“. Защото е принципно възможно, ако например кредиторите не са хирографарни, а привилегировани, или ако интересите им, въпреки учреденото обезпечение, не са били засегнати поради получена насрещна престация от учредилия обезпечението и т.н. и т. н., да липсва основната материална предпоставка за уважаване на всеки от исковете по чл. 647, ал. 1, т. 4 – 6 ТЗ.

Увреждане на кредиторите „едни спрямо други“, по смисъла на чл. 647, ал. 1, т. 4 – 6 ТЗ, е налице във всички случаи на реално намаляване на наличното имущество на длъжника – или чрез разпоредителни сделки, или чрез създадена опасност от бъдещо намаляване на имуществото, напр. поради поети от длъжника обезпечения на чужди задължения – вж. Решение № 224 от 18.12.2017 г. на ВКС по т. д. № 513/2017 г., II т. о., ТК, Решение № 224 от 18.12.2017 г. на ВКС по т. д. № 513/2017 г., II т. о., ТК, Решение № 56 от 1.08.2018 г. на ВКС по т. д. № 1538/2017 г., I т. о., Решение № 11 от 27.02.2020 г. на ВКС по т. д. № 2529/2018 г., I т. о., ТК, в които, чрез цитираната в тях непротиворечива съдебна практика, е акцентирано върху сходството в процесуалните режими на исковете по чл. 647 ТЗ и чл. 135 ЗЗД, когато се касае до действия и сделки, извършени от длъжник с открито производство по несъстоятелност. Затова и отговорът на въпроса, коя сделка е увреждаща, по смисъла на чл. 647, ал. 1, т. 4 – 6 ТЗ, е съобразен с разрешенията по приложението на чл. 135 ЗЗД: „увреждане е налице, когато длъжникът се лишава от свое имущество, намалява го или по какъвто и да е начин затруднява удовлетворението на кредитора, в т. ч. извършено опрощаване на дълг, обезпечаване на чужд дълг, изпълнение на чужд дълг без правен интерес и пр.“.

В настоящия случай атакуваната от синдика сделка по своя предмет и правна природа съдържа всички характерни белези на увреждането по смисъла на чл. 647, ал. 1, т. 4 – 6 ТЗ.

От страна на новия „сдлъжник“ „К.А.“ ЕООД, сделката по Анекс 1, която съществено променя вече съществуващия договор за заем, сключен между заемотателя С. М. и заемателя „Б.П.****“ АД, е встъпване в дълг (чл. 101 ЗЗД), а това действие, като се имат предвид крайно неизгодните за заемателя и създадени точно чрез анекса нови условия за връщането на заемната сума, поставя под очевиден риск наличното имущество на „нововстъпилия сдлъжник“ „К.А.“ ЕООД – да бъде това имущество изведнъж изцяло обременено (чл. 133 ЗЗД) с обезпечаване изпълнението и на едно ново, несъществуващо дотогава вземане на новия кредитор С. С. М..

Рефлексната последица от този новосъздаден риск за имуществото на „К.А.“ ЕООД е прякото увреждане на интересите на кредиторите на това дружество, защото от момента на търговски необяснимото встъпване в дълга на „Б.П.****“ АД на стойност 1 250 000 евро без лихвите, наред с дотогавашните кредитори на „К.А.“ ЕООД се появява още един кредитор, чието вземане, включващо главница от 1 250 000 евро, плюс уговорените нови възнаградителни лихви и нова неустойка, трябва при това да се плати не предвидимо – на посочена календарна дата, а „в три дневен срок от поискването“.

Масата на несъстоятелността на вече обявеното в несъстоятелност дружество „К.А.“ ЕООД /н/ обаче, не е неизчерпаема и нейното осребряване по подразбиране (чл. 608, ал. 1 ТЗ) ще е недостатъчно или поне твърде съмнително, за пълното удовлетворяване на вземанията на останалите кредитори. Напротив, вместо сумите по бъдещата сметка за разпределение по чл. 721 ТЗ да бъдат разпределени за удовлетворяване вземанията на кредиторите, които са се легитимирали като такива до встъпването на длъжника им „К.А.“ ЕООД в дълга на „Б.П.****“ АД, при наличие на сделката по Анекс 1 тези суми ще трябва да поемат и удовлетворяването на още един, дотогава неизвестен кредитор, с вземане от общо 2 458 098 лева – заемотателя на третото лице „Б.П.****“ АД С. С. М., който – вследствие единствено на Анекс 1 – вече е новият кредитор на „К.А.“ ЕООД /н/, вж. т. 4, т. 5, т. 6 и т. 7 от Списъка на предявените и приети в производство на „К.А.“

ЕООД /н/ вземания (л. 34 и сл.), в общ размер на сумата 2 458 098 лева.

В резултат на сделката по Анекс № 1 встъпилият в дълга на третото лице „Б.П.*****“ АД нов съдлъжник „К.А.“ ЕООД едновременно с това не е получил никаква заместваща и годна за евентуално осребряване престация от никого, получил е само бъдещото очакване, ако плати (или бъде принуден да плати) дълга на „Б.П.*****“ АД към заемотателя С. М., платената сума да се преобразува в „заем“, дължим от „Б.П.*****“ АД на новия му „заемотател“ „К.А.“ ЕООД – вж. Споразумението с вписана в него дата 19.04.2018 г., сключено между длъжника по договора за заем „Б.П.*****“ АД и встъпващия в дълга му „К.А.“ ЕООД (л. 313), с уговорените в него лихви и неустойки. Което бъдещо и доста съмнително последващо вземане на „К.А.“ ЕООД /н/ отново се оказва крайно проблематично: първо, след вече обявената несъстоятелност на евентуалния бъдещ длъжник „Б.П.*****“ АД /н/ и второ, при предявените в пълен размер вземания на новия кредитор С. С. М. в производството по несъстоятелност на „К.А.“ ЕООД /н/ – вж. отново т. 4, т. 5, т. 6 и т. 7 от Списъка на предявените приети в това производство вземания (л. 34 и сл.), в общ размер на сумата 2 458 098 лева.

Няма съмнение, че ако в производството по несъстоятелност на „К.А.“ ЕООД /н/ предявеното от С. С. М. вземане бъде дори и частично удовлетворено, чак тогава ще възникне и съответно вземане на „К.А.“ ЕООД /н/ към „Б.П.*****“ АД /н/, което обаче, би могло да бъде предявено само след действително извършено от „К.А.“ ЕООД /н/ плащане. А това означава – твърде късно, едва в условията на чл. 688, ал. 3 ТЗ. И би могло да се очаква, това бъдещо вземане въобще да не е правно възможно, да бъде предявено.

Затова е не само икономически, но и правно очевидно, че сделката по процесния Анекс № 1 към Договор за заем от 05.02.2018 г. пряко уврежда останалите кредитори на „К.А.“ ЕООД /н/.

Заклучението като резултат е, че единственото материално условие, включено в хипотезата на чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ, е не само съществуващо, но и по несъмнен начин доказано по делото. И предявеният от синдика на „К.А.“ ЕООД /н/ отменителен иск по чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ – като основателен и доказан – ще следва да бъде уважен.

IV. Разноски от ответниците по жалбите не са поискани, не следва и да се присъждат.

Дължимата за настоящото производство държавна такса не е внесена предварително (чл. 649, ал. 6 ТЗ). Материалният интерес е в размер на сумата 2 444 785.50 лева и дължимата ДТ е общо в размер на сумата 48 895.71 лева. Като краен резултат, жалбите на „К.А.“ ЕООД /н/ и С. С. М. не бяха уважени, затова всеки от тях следва да бъде осъден, да заплати държавна такса в размер на сумата 24 447.85 лева.

В този смисъл ще се постанови и настоящото решение.

Ето защо Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260068 от 07.03.2022 г., постановено от П.О.С. по т. д. № 176/2020 г., в частта му, с която съдът е решил следното:

„Уважава предявения от синдика на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, като

ПРОГЛАСЯВА за недействителен по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, на Анекс № 1 към договор за заем 05.02.2018 г., носещ дата на съставяне 20.04.2018 г., с нотариална заверка на подписите от 29.08.2018 г., сключен между „Б.П.****“ АД /н/, С. С. М. и „К.А.“ ЕООД, по силата на който „К.А.“ ЕООД е встъпило в дълга на „Б.П.****“ АД към С. С. М., произтичащ от договор за заем, заради това, че сделката уврежда кредиторите и страна по нея е лице, свързано с несъстоятелния длъжник „К.А.“ ЕООД.“

2. ОТХВЪРЛЯ предявения от синдика на „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 647, ал. 1, т. 6 ТЗ, за обявяване за недействителна по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, на сделката по Анекс № 1 към договор за заем 05.02.2018 г., носещ дата на съставяне 20.04.2018 г., с нотариална заверка на подписите от 29.08.2018 г., сключен между С. С. М., ЕГН *****, като заемодател, „Б.П.****“ АД /н/, ЕИК *****, като заемополучател и „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, като съдлъжник, по силата на който „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, е встъпило в дълга на „Б.П.****“ АД, ЕИК *****, към заемодателя С. С. М., ЕГН *****, произтичащ от

посочения договор за заем, поради това, че посочената сделка уврежда кредиторите на „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК ***** и страна по нея е свързано лице с длъжника „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК *****.

3. ОТХВЪРЛЯ предявения от синдика на „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 647, ал. 1, т. 5 ТЗ, за обявяване за недействителна по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, на сделката по Анекс № 1 към договор за заем 05.02.2018 г., носещ дата на съставяне 20.04.2018 г., с нотариална заверка на подписите от 29.08.2018 г., сключен между С. С. М., ЕГН *****, като заеодател, „Б.П.****“ АД /н/, ЕИК *****, като заеодолучател и „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, като съдлъжник, по силата на който „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, е встъпило в дълга на „Б.П.****“ АД, ЕИК *****, към заеодателя С. С. М., ЕГН *****, произтичащ от посочения договор за заем, поради това, че от страна на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, чрез тази сделка е учредено лично обезпечение за чужди задължения в полза на кредитор, който е свързано лице с длъжника „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК *****.

4. По предявения от синдика на „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК *****, иск с правно основание чл. 647, ал. 1, т. 4 ТЗ,

ОБЯВЯВА за недействителна по отношение на кредиторите на несъстоятелността на „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, сделката по Анекс № 1 към договор за заем 05.02.2018 г., носещ дата на съставяне 20.04.2018 г., с нотариална заверка на подписите от 29.08.2018 г., сключен между С. С. М., ЕГН *****, като заеодател, „Б.П.****“ АД /н/, ЕИК *****, като заеодолучател и „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, като съдлъжник, по силата на който „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, е встъпило в дълга на „Б.П.****“ АД, ЕИК *****, към заеодателя С. С. М., ЕГН *****, произтичащ от посочения договор за заем, поради това, че чрез посочената сделка съдлъжникът „К.А.“ ЕООД, ЕИК *****, е учредил лично обезпечение за задълженията на „Б.П.****“ АД, ЕИК *****, което е извършено в едногодишен срок преди подаване на молбата по чл. 625 ТЗ за откриване на производството по несъстоятелност на „К.А.“ ЕООД, ЕИК ***** и не по-

рано от 31.12.2016 г. – началната дата на неплатежоспособността на „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК *****.

5. ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260068 от 07.03.2022 г., постановено от П.О.С. по т. д. № 176/2020 г., в частта му, с която съдът е решил следното:

„ОСЪЖДА на основание чл. 649, ал. 6 ТЗ С. С. М., ЕГН *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на О.С.-П. държавна такса в размер на 48 895.75 лева“.

6. ОСЪЖДА дружеството „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд – гр. Пловдив, *****, държавна такса в размер на сумата 24 447.85 лева, платима от масата на несъстоятелността.

7. ОСЪЖДА С. С. М., ЕГН *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Апелативен съд – гр. Пловдив, *****, държавна такса в размер на сумата 24 447.85 лева.

Решението е постановено при участието на „Л.И.“ ООД, ЕИК *****, като трето лице помагач на страната на ищеца – синдика на „К.А.“ ЕООД, в несъстоятелност, ЕИК *****.

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд, в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____